

Silviu PURCĂRETE

Profesorul

„După anul doi, a venit la clasă profesorul Valeriu Moisescu. S-a întâmplat atunci un fenomen. Cei doi ani ne dăduseră impresia că teatrul are o deschidere nelimitată, că se poate face teatru oricum și în orice fel. Aveam deci teorii nemaipomenite, principiile, caietele de regie zguduitoare. Nu prea știam însă cum să rezolvăm practic o situație scenică. De la Valeriu Moisescu colegii mei și cu mine am învățat „bucătăria“, cum se construiește piatră cu piatră un moment de teatru. Și ceea ce e extraordinar, am deprins acest lucru fără ca Moisescu să instaureze atmosfera unui învățământ școlastic. Fără să ne simțim ca tânărul care învață pianul și vrea să cânte *Concertul nr. 5* de Beethoven, iar profesorul îi dă peste mână, să exerseze game. Valeriu Moisescu ne-a indus plăcerea studiului de bază, ne-a creat nevoia rigorii în lucru, în conformitate cu principiul de a fi consecvent cu tine însuși, cu ideea pe care o emiți. Dacă cineva ar fi spus că *Falstaff* este o domnișoară de 14 ani, nu se opunea, dar te obliga s-o demonstrezi, s-o faci viabilă scenic. Profesorul era o personalitate absolut socratică. Nu se exprima decât prin întrebări. Am continuat colaborarea cu el și după absolvire, ca asistent la clasa sa de regie. Este nu numai un dascăl foarte bun, dar și un om interesant, foarte inteligent, care știe în profunzime ce este teatrul, de la care am învățat multe din tainele meseriei. Are un gust precis. Privitor la spectacolele mele, țin la opiniile sale, cred în ele, le-am verificat. Un artist deosebit, cuceritor. Și când spun asta nu mă gândesc numai la cele mai bune montări ale sale; cred că cel mai grăitor este să-l vezi în repetiții. Când repetam cu studenții și venea Valeriu Moisescu, totul devenea strălucitor. Răsturnam o situație de nenumărate ori și oferea de fiecare dată soluții neașteptate. Are o fantezie debordantă.“ (Teatrul, nr.7–8/ 1986)

Claudiu GOGA

Inconforturi

Eram candidatul cu nr. 13 care trebuia să intre la ora 13. Am intrat cu vreo două ore întârziere și m-am trezit în fața unei mese lungi, în spatele căreia erau așezate vreo zece persoane – comisia de admitere la regie teatru.

„Așteptați răspunsul aici!“ – ne-a spus după prima probă eliminatorie un domn cu barbă și ochelari, îmbrăcat într-o cămașă albă și blugi. Așteptarea pe coridor era lungă și chinuitoare. Se fuma mult, se vorbea în șoaptă.

„Cum e ăla din mijloc cu ochi albaștri și nasul mare?“ – am întrebat.

„Cu barbă?“

„Fără!“

„E Valeriu Moisescu. El ia clasă anul ăsta“ – mi-a răspuns un alt candidat care, aveam să aflu, era deja student la actorie și în glasul lui se simțea uimirea față de ignoranța mea.

„Am auzit că e cel mai tare. E adevărat?“ – a întrebat un glas de lângă mine.

Nu știu care a fost răspunsul, pe-atunci nici nu mă interesa. Acum însă îl știu. Și mă consider norocos că l-am aflat prin propria-mi experiență. Așa l-am cunoscut eu pe dl. Valeriu Moisescu și mă întreb și acum (și deseori am mai făcut-o), de ce atunci, dintre toți acei oameni necunoscuți am vrut să știu doar cine era omul acela din mijloc, cu ochi albaștri și nasul mare...